

de trykkede i Sverrig osv. osv., hvilket forekommer mig slet ikke at vedrøre denne Sag. Men jeg indrømmer, at det er en stor Overflødighed i Almuebønnen og — jeg vil sige — en barbarisk Overflødighed, fordi den er tidsspildende og derved ubelukkende vigtigere Sager, at Børnene skulle lære 2, ja i Grunden 4 Bogstavækker, nemlig den gothisk-tydske og den latiniske og dernæst store og smaa Bogstaver af begge Dele. Ere vi da ikke enige om, at kunde vi lære Almuebørnene at bruge een Bogstavække rigtig, saa kunne vi være vel tjente dermed, istedetfor at indercere dem med 2 eller 4 Bogstavækker, fordi der er visse Mænd, der dele den Slags mugne og ormstukne Meninger som dem, der fremkom fra det ærede Medlem for Middelfart — jeg finder nemlig ikke, at der er noget Uheldigt i saaledes at betegne de Meninger, som støtte sig, jeg vil sige, endog saa paa Molbechs Ordbog. Thi det er det Uheldige ved denne Sag, at da jeg læste dette ialfald mere berygtede end berømte Cirkulære, som jeg vil tillade mig at kalde det Bræstrup-Rosenørn-Zeilmanke, slog jeg strax op i Molbechs Ordbog for at undersøge, hvad de, som maatte ønske Veiledning af Skoledirektionen, maatte rette sig efter, og det viste sig da, at der ikke engang stod, hvilken Udgave man skulde rette sig efter; men i Udgaven af 1833 vare „disse“, „hvæsse“ og „tosse“ frevne med to lange s'er, men i den 2den Udgave var det første af disse s'er et kort s, hvorimod i i sidste Stavelse var langt. Der kom man altsaa bogstavelig til at staa som en Tosse overfor den endelige Afgjørelse af dette Spørgsmaal, naar man var saa uheldig, at maatte ønske vedkommende Skoledirektions Veiledning i Rettskrivningen. Jeg vil ogsaa lægge ærede Herrer, som ville bruge Molbech, paa Sinde, at hvis de ville bruge Molbech tilgavns ville de finde, at han staver „Gjerne“ istedetfor Gjerne og „Stjerne“ i stedetfor Stjerne, hvilket jeg ikke vil anbefale, da det let kan mistydes. Men, som sagt, jeg skal tage mig de Udtalelser om de svenske Trykkeriers Frembringelser og alle andre Indvendinger i denne Sag let, da jeg heldigvis nu har et Svar fra den høitærede Minister, som jeg nok tror alle sagkundige Mænd ville være enige i at finde rigtigt.

Hvis denne Sag skulde gaa til Afstemning, kunde jeg have Lust til at spørge, om Mange i dette ene Thing skulde ønske at faae to Rettskrivninger, een, som var embedsmandig, og een, som var menigmandig. Jeg tror, at man vilde betænke sig noget derypaa, naar man kom til at se nøiere til. Jeg maa udtale en Beklæggelse over, at det ikke er en Mand her i Thinget, der kan gjøre Regning paa en velvilligere Tilslutning fra et større Flertal, som har overtaget denne Sag; at jeg som en entlig Vandrer har vovet mig frem med dette, er et Bovestykke, som jeg naturligvis ikke vil komme helstindet fra. Men, som sagt, den høitærede Ministers Svar trøster mig ogsaa i den Henseende. — Jeg skal slutte med endnu at gjøre den Henstilling til den høitærede Minister — hvilket naturligvis forsaavidt ikke er at betragte som Noget, der i og for sig ligger i min Forespørgsel, men som maaste, dog ikke ligger saa langt derfra — om han ikke vil sætte sig i Forbindelse med sine Embedsfeiler, i Særdeleshed med Conseilspræsidenten, for at ogsaa Regjeringen tilnærmelsesvis kunde faae den samme Rettskrivning, som nu er bleven indført for Skolernes Vedkommende, og næstefter Conseilspræsidenten maatte det da være Krigsministeren, da hans Ministerium har sin egen Rettskrivningsmaade. Det er underligt at have 5 Rettskrivningsmaader, en for de lærde Skoler, en anden for de øvrige Lærebøger, en tredje for Ministeriet, en fjerde for Krigsministeriet alene — som jo holder sig til Hærsloven — og en femte for begge Rigsdagens Thing. Nu vil jeg spørge, om vi ikke skulde se at komme ud af dette Vilde ved at gaa ind paa denne findrige Vej, og min Henstilling skal altsaa næstefter den høitærede Minister gjælde Rigsdagens Formænd, idet jeg henstiller, om de ikke kunde se at finde en fornøftig Vej, ad hvilken man kan ordne Rettskrivningspørgsmaalet.

Th. Nielsen: Det er blot et Par ganske korte Bemærkninger, som jeg vil gjøre. Jeg skal udtale, at jeg i Principet er enig med den ærede Forespørger, men jeg tror rigtignok, at saavel han som det ærede Medlem for Middelfart (H. C. D. Müller) noget have overvur-